

1. NORMATIVA DE LES TAXES DE RESIDUS

La Unió Europea no té una regulació específica sobre les taxes de residus locals.

La Directiva 2008/98/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 19 de novembre de 2008, sobre residus i per la qual es deroguen determinades Directives (Directiva Marc de Residus) inclou diverses referències generals al principi de qui contamina paga. A més, l'annex IV bis de la Directiva enumera exemples d'instruments econòmics i altres mesures per oferir incentius per a l'aplicació de la jerarquia de residus. Entre ells, inclou "esquemes de 'Pagament per generació' que cobren als productors de residus sobre la base de la quantitat real de residus generats i brinden incentius per a la separació en la font dels residus reciclables i per a la reducció dels residus mixtos".

En conseqüència, la regulació sobre com finançar els serveis de gestió de residus, i específicament sobre les taxes de residus, és en la seva majoria nacional o, de vegades, fins i tot regional.

La majoria dels països de la UE tenen algun tipus de càrrec per residus, dedicat específicament a finançar els serveis de recollida i tractament de residus.

Les taxes de residus municipals es paguen anualment i han de ser aprovades prèviament, seguint el procediment legal corresponent, que generalment comprèn algun període de consulta pública. Els càrrecs per residus es poden actualitzar anualment, encara que no sempre és així.

La regulació dels cànon de residus ha d'incloure tots els aspectes rellevants per determinar la taxa corresponent a cada usuari del servei (fet imposable, base imposable -en el seu cas-, tipus impositius, exempcions, reduccions, etc.). S'apliquen diferents disposicions a les llars i les activitats comercials. En el cas dels esquemes de pagament per ús, la regulació del cobrament de residus ha de definir quines fraccions de residus es cobren, com es mesuren (pes/volum) i quant es cobren (cost per quilogram, litre o ús).

2. NORMATIVA DE GESTIÓ DE RESIDUS

La implementació del pagament per generació ha d'estar recolzada per la normativa, no només dels aspectes estrictament relacionats amb el cobrament (normes tributàries locals), sinó també dels principals aspectes del servei de recol·lecció de residus (ordenances municipals), per exemple, quines fraccions de residus s'han de separar en origen i com s'han de lliurar als serveis de recollida.

Aquestes ordenances municipals han de ser coherents amb la normativa de cobrament de residus, i per suposat també han de ser coherents amb la normativa de residus autonòmica i nacional. Aquestes ordenances també han d'incloure una secció sobre compliment i sancions.